

A Prelátus 2009. februári levele

A kisebb és nagyobb nehézségek, a minden napunkban előforduló bosszúságok alkalmat kínálnak arra, hogy a kereszten függő Krisztusra emeljük tekintetünket. A Prelátus e havi levele arról a reményről és szeretetről szól, mely ebből az önátadásból fakad.

2009.02.15.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Az imádság az elsődleges fegyver és mindig az is marad, amely által elnyerhetjük a keresztények egységének isteni ajándékát. Különösen igyekeztünk bevetni e fegyvert az elmúlt hetekben a keresztények egységéért végzett imanyolcad során, amely az idei Szent Pál-évben különleges jelentőséget kap. Az Opus Deiben – ahogy Szent Josemaría ajánlotta – mindennap imádkozunk *pro unitate apostolatus*, és azt kérjük Istentől, hogy akik segítségül hívják Jézus nevét és elismerik őt Uruknek, hamarosan egyetlen nyáját alkossanak egyetlen pásztorral.[1]

Szeretnélek emlékeztetni benneteket arra, hogy az imádsággal együtt minden apostoli munkánkat – beleértve tehát a keresztények egységéért való fáradozásunkat is – örömteli és nagylelkű engesztelésnek kell kísérnie, amely szorosan egyesít minket Jézus Krisztussal. Ne felejtsük

el, hogy az Úr a Kereszten megváltott minket bűneinktől és megnyitotta számunkra az utat arra, hogy azonosuljunk vele.

Az Atyánk gyakran hangsúlyozta, hogy ***az önmegtagadás az érzékek imádsága***[2]. Szeretnünk kell a kereszten függő Krisztust és meg kell vele osztanunk kisebb és nagyobb viszontagságainkat önkéntes és személyes bűnbánatunkkal együtt, boldogan, mert ezáltal - ahogy Szent Pál tanítja – részt vehetünk a Titokzatos Test felépítésében: *Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára.*[3]

Sok helyen az emberek nem értik, mekkora megtisztító és társmegváltó értéke van annak a szenvedésnek, amelyet Jézus Krisztussal egységben elfogadunk és felajánlunk. Szent Josemaría a keresztút egyik

állomásához fűzött gondolata, amely *Keresztút* című könyvében szerepel, nagyon időszerű: ***Környezetünkben gyakran észlelhetjük a Krisztus keresztjétől való félelmet. Az élet minden kis kellemetlenségét keresztnek nevezzük, megfélemezünk természetfölötti jellegéről, egyre kevésbé vagyunk hajlandók hordozni. Ez aztán addig megy, hogy sokszor eltávolítják azokat a keresztteket is, amelyeket még elődeink állítottak az utak mentén!...***

Krisztus kínszenvedése által a szégyenfából a dicsőség jelképe lett. A kereszt a Megváltó ismertető jele: *in quo est salus, vita et resurrectio nostra, ebben van üdvösségünk, életünk és feltámadásunk.***[4]**

Azt javaslom, merüljete el mélyebben e szavak jelentésében, különösen az előttünk álló hetekben, amint február 14-ére készülünk,

amely a hálaadás napja az Opus Deiben, mivel aznap van a Mű alapítása két fontos eseményének évfordulója. És merüljetek el bennük a hónap utolsó hetén is, amikor megkezdődik a nagyböjti időszak. Amikor a Mű alapításának e pillanatairól – a nőkkel folytatott apostoli tevékenység kezdetéről 1930-ban és a Szent Kereszt Papi Társaság létrejöttéről 1943-ban – beszélt, az Atyánkat mindig eltöltötte a hála Isten iránt. Szent Josemaría az isteni gondviselés különleges jelét látta abban, hogy a Mű történetének e két eseménye ugyanarra a napra esett, bár nem ugyanabban az évben.

Egyrészt annak a jelét látta benne, hogy Isten népének azon tagjai, akikből a Mű áll, lényegi egységet alkotnak. Ugyanakkor Szent Josemaría új világossággal értette meg, hogy a kereszten függő Krisztusnak kell vezetnie az Opus Dei tagjainak minden egyes

tevékenységét. 1931 augusztusában az Úr megértette vele azt az akaratát, hogy a férfiak és nők megszentelt és megszentelő szakmai munkájuk révén helyezték a keresztet minden emberi tevékenység csúcsára. Ez az isteni vágy kapott megerősítést 1943. február 14-én, amikor – az Atyánk szavaival élve – ***az Úr meg akarta koronázni Művét a szent kereszttel.***

A világiak és a papok mély teológiai, lelki és apostoli egysége, amely kezdettől fogva jellemző az Opus Deire, elnyerte megfelelő jogi szerkezetét, amikor II. János Pál pápa személyi prelatúrává alakította. Köszönjük meg a Szentháromságnak, hogy ilyen hatékony a papok és a világi hívek szerves együttműködése az Egyház küldetésében *pro mundi vita*,^[5] a világ életéért.

Ezen évfordulókról egyszer így beszélt Szent Josemaría: ***Úgy***

gondoltam, hogy az Opus Deiben csak férfiak lesznek. Nem arról van szó, hogy nem szeretem a nőket. Nagyon szeretem Isten Anyját; szeretem a saját édesanyámat és a ti édesanyáitokat; szeretem valamennyi leányomat, akik Isten áldásai szerte az egész világon. 1930. február 14-ig azonban nem gondoltam, hogy lesznek nők az Opus Deiben, bár a szívemben nagyon vágytam rá, hogy mindenben teljesítsem Isten akaratát. Amikor aznap befejeztem a szentmisét, tudtam, hogy az Úr akarja a női ágat. Később, 1943. február 14-én építményét a Kereszttel akarta megkoronázni: a Szent Kereszt Papi Társasággal.[6]

És kifejezetten a Mű női tagjaihoz beszélve hozzátette: *leányaim, papi lelketek van. Szent Péterrel együtt mondom nektek: vos autem genus*

**electum, regale sacerdotium, gens
sancta, populus
acquisitionis(1Pét2,9). Választott
nemzetség, királyi papság, szent
nemzet (...) vagytok... Ráadásul
abban a kiváltságban van
részetek, hogy Isten egy nőt
választott ki, hogy az Édesanyja
legyen: Szentséges Anyánkat, a
mindörökké Szűz Máriát, aki
erősen és szeretettel kitartott a
Kereszt tövében. Tőle megtanultok
társmegváltók lenni (...). Azzal,
hogy buzgón imádjátok Istent és
engeszteltek, hogy buzgón adtok
neki hálát és fordultok hozzá, –
ahogy Szent Pál mondja –
kiegészítitek, ami hiányzik
Krisztus szenvedéséből: et
adimpleo ea quae desunt
passionum Christi in carne mea
pro corpore eius, quod est Ecclesia
(Kol1,24). És Istenünk, az isteni
magvető – emlékeztek a
példabeszédre – maroknyi
búzaszemként vérző kezébe vesz**

***benneteket, megszorít és a
levegőben szétszór az egész
világon. Isten áldása vagytok.
Isten gyümölcse vagytok. És az Ő
segítségével mindent meg tudtok
tenni.[7]***

Minden kereszténynek papi lelke van, amelyet a keresztségben és a bérálásban kaptunk. Isten azt akarja, hogy ez mindenkiben aktívan működjön, mint ahogy az emberi lélek minden pillanatban eltölti erejével a test különböző tagjait. Tartsuk mindig életben e papi lelket, amelynek olyannak kell lennie, mint a szívverésnek: lelki ösztönzésnek, amely elvezet a keresztre feszített és feltámadt Krisztussal való egységre, attól a vágytól indítva, hogy teljes mértékben az Ő eszközei akarunk lenni a lelkek üdvössége érdekében. Hogyan hat az oltár szent áldozata a napodra, a munkádra, az apostolkodásodra, arra, ahogy megéled a testvériséget? Minden

nappal nő a szereteted az Úr
kínszenvedése iránt? Táplálod
lelkedben a bűnbánat
szükségességét?

Leányaim és fiaim, e hónapban
történt, hogy az Atyánk szenvedélyes
szeretettel így szólt az Úrhoz,
miközben a Szent Erzsébet
templomban áldoztatta az apácákat:
Jobban szeretlek, mint ők. És ekkor
meghallotta ezt az erőteljes isteni
„szemrehányást”: ***A szeretet
tettekből áll, nem szép
szavakból[8]***—, a felszólítást, hogy
ne lassuljon le az imádságban és az
engesztelésben, amely már teljesen
betöltötte a lelkét.

A keresztbe szerelmes és a világ
üdvösségeért buzgón dolgozó Szent
Pál tapasztalatának minden hívőben
meg kell ismétlődnie. XVI. Benedek
gyakran hangsúlyozta ezt az
apostolnak szentelt év során. **Szent
Pál számára** – mondta a pápa egy

kihallgatáson – a Kereszt alapvető, elsődleges fontosságú az emberiség történelmében; teológiájának középpontja, mivel „a Kereszt” annyi, mint a *kegyelemként kapott üdvösség*, melyet minden teremtmény megkap. Krisztus Keresztje az apostol tanításának lényegi és elsőrendű elemévé válik.[9]

Bárhova ment Szent Pál, mindig tanított a kereszt szükségességéről, még Korintusban is, ahol csak úgy tombolt a hedonizmus. Ne mulasszuk el utánozni ezt a konkrét példát, melyet mindannyiunknak követnünk kell, napjainkban különösen. A mások véleményétől való félelem nélkül így beszélt Szent Pál:
A keresztről szóló tanítás azoknak, akik elvesznek, balgaság ugyan, de nekünk, akik üdvözülünk, Isten ereje (...) Úgy tetszett Istennek, hogy balgaságnak látszó igehirdetéssel üdvözítse a hívőket. A zsidók csodajeleket

kívánnak, a görögök bölcsességet követelnek, mi azonban a megfeszített Krisztust hirdetjük. Ő a zsidóknak ugyan botrány, a pogányoknak meg balgaság.[10]

Mint mindig, ma is sürgető feladat, hogy ezeket az igazságokat továbbadjuk a lelkeknek egyértelmű, de egyben optimista, bátorító és reményteli szavakkal. **Az apostol nemcsak a korintusiakat vagy a galatákat akarja emlékeztetni, hanem mindannyiunkat, hogy a Feltámadott mindig az, akit keresztre feszítettek. A Kereszt botránya és balgasága abban rejlik, hogy ahol látszólag csak kudarc, bánat és vereség van, valójában ott van Isten határtalan szeretetének teljes ereje. A Kereszt ugyanis a szeretet kifejeződése, és a szeretet az a valódi erő, amely éppen e látszólagos gyengeségben nyilvánul meg.[11]**

A Krisztus iránti szeretet húzódik meg azon rendkívüli erő mélyében, mellyel Saul az egész világon hirdette a kereszténység üzenetét. **Pált sokan kötekedő emberként mutatják be, aki nagyon jól forgatta szavai kardját. Apostoli útjai során valóban nem hiányoztak a viták. Nem felületes harmóniára törekedett (...). Az igazság túl nagy dolog volt neki ahhoz, hogy hajlandó legyen külső sikerért feláldozni azt. Számára az igazság, melyet megtapasztalt a Feltámadottal való találkozásakor, nagyon is megérte a küzdelmet, az üldöztetést és a szenvedést. Legmélyebben azonban Jézus Krisztus iránta való szeretete mozgatta, valamint az a vágy, hogy ezt a szeretetet átadja másoknak is. Pál tudott szeretni, és minden cselekedete és szenvedése kizárólag e központi érzelem alapján magyarázható meg.[12] E szavak tökéletesen leírják, mi**

mozgatja azt a papi, apostoli lelket, amelyre mindannyiunknak törekednünk kell. Az apostol máshol elhangzott szavait visszhangozzák: *caritas Christi urget nos*,^[13] Krisztus szeretete ösztönöz minket. És más szavait is: *Hogy az evangéliumot hirdetem, azzal nem dicsekedhetem, hiszen ez kényszerű kötelességem. Jaj nekem ugyanis, ha nem hirdetem az evangéliumot.*^[14] A lángoló buzgalom, hogy hűséges legyen Krisztus parancsához – ugyanahhoz a parancshoz, melyet mi, keresztények, is mindannyian megkaptunk –, ösztönzi Pált, hogy fáradhatatlanul elmenjen mindenhova, megismertesse az emberekkel Jézust, anélkül, hogy számon tartaná a küldetésével járó áldozatokat és nehézségeket. Ugyanez a vágy ösztönözte a korai keresztényeket. **Mindannyian** – idézte fel Szent Josemaría egyszer súlyos üldöztetés közepette – **nekilátnak, hogy tisztaságuk által**

megtisztítsák a pogány világ sötét és piszkos vizeit (...). A római társadalom megdöbbenően nézi a testben és lélekben erős fiatalokat, akik az új hit apostolaivá válnak. Nem távolodtak el a világtól és semmi sem különbözteti meg őket a többiektől, kivéve a szívükben égő vibráló fényt. A római társadalom is kezdi meglátni, hogy a patrícius és plebejus családokból származó szüzek bűnbánattal kívánják megkoronázni ártatlanságukat. És kezdi észrevenni a szakadatlan, kitartó, nagylelkűségtől és áldozattól túláradó apostolkodás hatásait. Az amfiteátrumokban és a nagyszabású fogadásokon zajló ünnepségek lármája közepette Krisztus hangja egyre világosabban hallatszik.[15]

Igen, leányaim és fiaim: csak Krisztus Jézusban leljük meg az okot, amely a lelkek szolgálatára indít minket, és e

szolgálatot napról napra
intenzívebben és nagyobb
buzgalommal akarjuk végezni. Ha
„örülten" szerelmesek vagyunk belé,
mint Szent Pál, semmilyen akadály
vagy nehézség – se külső, se belső –
nem tudja lelassítani
apostolkodásunkat. Elmélkedjünk
Szent Josemaría néhány további
gondolatán: ***Honnan merítette Pál
az erejét? Omnia possum in eo qui
me confortat!(Fil4,13). Mindenre
képes vagyok, mert ez a hit, ez a
remény és ez a szeretet csakis
Istentől való. Nagyon nehéz
hinnem az olyan apostolkodás
természetfeletti hatékonyságában,
amely nem az Úrral való állandó
érintkezésre támaszkodik és nem
az szilárd középpontja. Igen,
munka közben, otthon vagy az
utcán, a kis és nagy problémák
közepette, amelyek napról napra
beköszöntenek. Pontosan ott és
nem távol e dolgoktól, de úgy, hogy
a szívünk Istenre figyel. Ekkor az***

emberek megérik szavainkban és tetteinkben, sőt nyomorúságainkban is a bonus odor Christi-t (2Kor1,5), Krisztus jó illatát, és azt mondják majd: Ez az ember keresztyén! [16]

Szintén ebben a hónapban, 19-én van szeretett don Álvaro-nk névnapja. Kövessük Isten e szolgájának példáját, akinek lelkében oly mélyen lakozott a buzgó vágy a lelkek üdvössége iránt. És imádkozzunk, hogy szenttéavatási eljárásának útja, ez az *iter*, gyorsan haladjon előre. Anélkül, hogy bármilyen módon is sürgetnénk az Egyház ítéletét, biztosak vagyunk benne, hogy hősies erényeinek elismerése újfent arra ösztönöz majd sokakat, hogy úgy döntsenek, *életük minden pillanatát és körülményét a szeretet és Jézus Krisztus királyságának szolgálatába állítják. [17]*

21-én abban az örömben lesz részem, hogy diakónussá szentelem két aggregátus fivéreteket. Élénken emlékszem rá, mennyire számított Szent Josemaría aggregátus fiainak e szolgálatára. Nem láthatta életében megvalósulni, de imádsága és engesztelése meghallgatást nyert a mennyben, és biztosak lehettek benne, hogy ti – mint mi mindannyian – az ő a imádságának gyümölcse vagytok, amely nem szűnik meg a mennyben sem, és egyben annak a nagylelkű és örömteli engesztelésnek a gyümölcse, amelyet még földi élete során gyakorolt.

Tegnap a Szentatya, XVI. Benedek magánkihallgatáson fogadott. Nem tudom megállni, hogy e sorokat még hozzáfűzzem levelemhez, hogy újfent arra buzdítsalak benneteket, legyetek hálásak nagy szeretetéért, érdeklődéséért és a Prelatúra valamennyi hívére és apostoli

munkájára adott atyai áldásáért.
Imádkozzunk sokat érte, a
munkájáért és szándékaiért.

Teljes szeretetemmél megáldalak
benneteket,

Atyátok,

+ Javier

Róma, 2009. február 1.

[1] Vö. *Jn* 10,16

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Es Cristo que
pasa*, 8

[3] *Kol* 1,24

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Keresztút*,
második állomás, 5. pont

[5] *Jn* 6,51

[6] SZENT JOSEMARÍA: egy
szentbeszéd jegyzetei, 1974. július 11.

[7] *Ugyanott*

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 933

[9] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatás, 2008. október 29.

[10] *1Kor* 1,18-23

[11] XVI. BENEDEK: Általános kihallgatás, 2008. október 29.

[12] XVI. BENEDEK: szentbeszéd a Szent Pál-évet megnyitó szentmisén, 2008. június 28.

[13] *2Kor* 5,14

[14] *1Kor* 9,16

[15] SZENT JOSEMARÍA: egy szentbeszéd jegyzetei, 1937. július 26.

[16] SZENT JOSEMARÍA: *Isten barátai*, 271

[17] Vö. Imádság magánáhítat számára Alvaro del Portillóhoz, Isten szolgájához

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2009-februari-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2009-februari-levele/) (2026.03.11.)